

Η χαρά του θαύματος (Κυριακή Ι΄ Λουκά) (Επίσκοπος Φαναρίου Αγαθάγγελος)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η σκηνή που περιγράφει η ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Ι΄ Λουκά είναι συγκλονιστική και αποκαλυπτική για τις διαθέσεις και την ειλικρίνεια των ανθρώπων, αλλά και τη στάση του Χριστού μας. Μέσα στο πλήθος ευρίσκεται μια γυναίκα ραχητική. Σκυμμένη κάτω και πονεμένη

ακούει τη φωνή χωρίς να μπορεί να δει τη μορφή του Ιησού.

Ο Ιησούς προχωρεί προς την ταλαίπωρη εκείνη γυναίκα. Την πλησιάζει. Με στοργή της λέγει :«Γύναι, είσαι λυτρωμένη από την ασθένειά σου. Είσαι πλέον καλά». Μια δύναμη διαπερνά τα μέλη της. Το σώμα της επανέρχεται. Δοξολογία και ευχαριστία στην καρδιά της. Θαυμασμός, χαρά και αγαλλίαση.

Η υποκρισία του αρχισυνάγωγου

Όμως, ο φθόνος και η ψυχική κακία μολύνουν την ατμόσφαιρα της χαράς. Ο αρχισυνάγωγος αγανακτεί, γιατί δήθεν ο Κύριος παραβαίνει την αργία του Σαββάτου. Ο αρχισυνάγωγος οδηγήθηκε από τον φθόνο, που κυριαρχούσε τη στιγμή αυτή στην ψυχή του, σε μια αποτρόπαια πράξη. Θέλησε να επιτεθεί στον Χριστό, μα δεν έχει τη δύναμη να πει φανερά τί συμβαίνει στην ψυχή του. Και βρίσκει τη σκιά του νόμου, για να καλύψει την άνομη συμπεριφορά του.

Ο Κύριος όμως απαντά αμέσως στην πρόκληση χαρακτηρίζοντας ως υποκρισία την αντίδραση του αρχισυνάγωγου, και εκφράζει την αγάπη Του για τον άνθρωπο: «Υποκριτά, λέγει, αυτή που είναι θυγατέρα του Αβραάμ και την είχε δεμένη ο σατανάς για δέκα οκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί από τα δεσμά αυτά την ημέρα του Σαββάτου;».

Ο αρχισυνάγωγος, όπως προαναφέραμε, κρύφτηκε πίσω από τις εντολές και τον νόμο του Θεού. Όμως δεν είναι η πρώτη φορά που κακοπροαίρετοι άνθρωποι χρησιμοποιούν τον Νόμο και το Ευαγγέλιο του Θεού, για να επιτύχουν τα άνομα σχέδιά τους και να ικανοποιήσουν τις κτιστές τους θελήσεις. Εγωπαθείς χρησιμοποιούν τον λόγο του Θεού για να προβληθούν και ανυπάκουοι στην

Εκκλησία τον παρερμηνεύουν. Κάποιες φορές μάλιστα επικαλούνται, για να καλύψουν την εγωπάθεια και την αυθαιρεσία τους, λόγια από την Αγία Γραφή και τους Πατέρες, τα οποία προσαρμόζουν στην περίπτωση. Μ' αυτόν τον τρόπο αντί να συμμορφώνεται ο άνθρωπος στις εντολές του Θεού, κρύβεται πίσω από αυτές και τις μεταχειρίζεται για την κάλυψη της προσωπικής εμπάθειας. Έτσι δημιουργούνται αιρέσεις και άλλες ατομικές θεωρίες και διδασκαλίες που ταράσσουν την Εκκλησία του Χριστού. Όταν η καρδιά δεν είναι καθαρή, δεν μπορεί να ερμηνεύσει σωστά τον θείο λόγο. Διότι μόνο η καθαρή καρδιά τον παρουσιάζει γνήσια και καθαρά. Αυτή μόνο τον αντιλαμβάνεται.

Αυτογνωσία, ταπείνωση και αγάπη

Αυτό που πρέπει να γνωρίζουμε είναι ότι τον Χριστό δεν τον ενδιαφέρει τόσο αυτό που κάνουμε, όσο ο λόγος για τον οποίο το κάνουμε. Συνήθως η επιθετικότητά μας και ο φθόνος έναντι των άλλων και μάλιστα εν ονόματι του Χριστού είναι ο ευσεβής τρόπος με τον οποίο καθιερώνουμε τη δική μας εξουσία και είναι συνέπεια της απουσίας της αυτογνωσίας και της αληθινής αγάπης. Όταν έχουμε αυτογνωσία αποκτούμε πραγματική ταπεινοφροσύνη. «Ακολουθεί δε την ταπεινοφροσύνη η επιείκεια για τους άλλους», γράφει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Όταν η ταπεινοφροσύνη δεν ακολουθείται από επιείκεια για τους άλλους, είναι ταπεινολογία.

Ο νους του Νόμου

Γι' αυτό πρέπει να επιδιώκουμε όλοι μας την κάθαρση της καρδιάς και να στηριζόμαστε στους ένθεους Πατέρες μας, που έγιναν δοχεία του Παναγίου Πνεύματος, φωτίστηκαν από την Αγία Τριάδα και έτσι, με τον φωτισμό του Παρακλήτου, ερμήνευσαν τον λόγο του Θεού και την Αγία Γραφή. Έτσι θα διδαχθούμε ότι είμαστε εκείνοι που εμποδίζουμε τους αδελφούς μας να εξουθενωθούν και που ετοιμάζουμε τη μεταμόρφωσή τους βιώνοντας το πνεύμα του νόμου, ή όπως χαρακτηριστικά λέγει ο άγιος Αθανάσιος, τον νου του νόμου.

Ο Τριαδικός Θεός να μας φωτίζει, για να ερμηνεύουμε τον νόμο Του ορθόδοξα και να ανακαλύπτουμε την ουσία της πίστεώς μας.

(Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, σσ. 48-51)